

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Karolina Szapiel

po rozpoznaniu w dniach 10 września, 8 października, 29 października i 26 listopada 2018 r. sprawy:

D. M., syna T. i O. z domu Z., urodzonego w dniu (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

1. zaistniałego w okresie od 1 stycznia do 15 lipca 2013 roku w B. oraz B., pomimo ciężącego z mocy odrębnych przepisów ustawy o rachunkowości jako osoba uprawniona do reprezentowania spółki (...) w B. dopuścił się do nie sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego za rok 2012 i nie przedłożył go do organu rejestrowego – Sądu Rejonowego w B. XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego,

tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 w zb. z art. 77 pkt. 2 ustawy z dnia 29.09.1994 roku o rachunkowości

2. zaistniałego w okresie od 1 stycznia do 15 lipca 2014 roku w B. oraz B., pomimo ciężącego z mocy odrębnych przepisów ustawy o rachunkowości jako osoba uprawniona do reprezentowania spółki (...) w B. dopuścił się do nie sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego za rok 2013 i nie przedłożył go do organu rejestrowego – Sądu Rejonowego w B. XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego,

tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 w zb. z art. 77 pkt. 2 ustawy z dnia 29.09.1994 roku o rachunkowości

3. zaistniałego w okresie od 1 stycznia do 15 lipca 2015 roku w B. oraz B., pomimo ciężącego z mocy odrębnych przepisów ustawy o rachunkowości jako osoba uprawniona do reprezentowania spółki (...) w B. dopuścił się do nie sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego za rok 2014 i nie przedłożył go do organu rejestrowego – Sądu Rejonowego w B. XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego,

tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 w zb. z art. 77 pkt. 2 ustawy z dnia 29.09.1994 roku o rachunkowości

4. zaistniałego w okresie od 1 stycznia do 15 lipca 2016 roku w B. oraz B., pomimo ciężącego z mocy odrębnych przepisów ustawy o rachunkowości jako osoba uprawniona do reprezentowania spółki (...) w B. dopuścił się do nie sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego za rok 2015 i nie przedłożył go do organu rejestrowego – Sądu Rejonowego w B. XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego,

tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 w zb. z art. 77 pkt. 2 ustawy z dnia 29.09.1994 roku o rachunkowości

5. zaistniałego w okresie od 1 stycznia do 15 lipca 2017 roku w B. oraz B., pomimo ciężącego z mocy odrębnych przepisów ustawy o rachunkowości jako osoba uprawniona do reprezentowania spółki (...) w B. dopuścił się do nie sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego za rok 2016 i nie przedłożył go do organu rejestrowego – Sądu Rejonowego w B. XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego,

tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 w zb. z art. 77 pkt. 2 ustawy z dnia 29.09.1994 roku o rachunkowości

I. oskarżonego **D. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z tym, że z opisu każdego z nich usuwa sformułowania „zaistniałego” i za każdy tych czynów na mocy art. 79 pkt 4 w zb. z art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2018 r., poz. 395 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, przyjmując zaś, że stanowią one ciąg przestępstw, na mocy art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu **karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny** ustalając wysokość jednej stawki dziennej na **kwotę 10 zł. (dziesięciu złotych)**;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Mariusza Świętochowskiego kwotę 826,56 zł. (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy), w tym podatek od towarów i usług w kwocie 154,56 zł. (sto pięćdziesiąt cztery złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 409,45 zł. (czteryście dziewięć złotych czterdzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów dojazdu do Sądu;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł. (trzysta złotych) tytułem opłaty, kwotę 70 zł. (siedemdziesiąt złotych) tytułem części kosztów sądowych i zwalnia go od pozostałych kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 104/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 czerwca 2005 r. D. M. wraz z M. M. zawarli umowę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością prowadzoną pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.. Prezesem Zarządu spółki został ustanowiony D. M.. Funkcję tę pełnił co najmniej do 7 grudnia 2017 r.

Zgodnie z umową spółki, jej rok obrotowy pokrywał się z rokiem kalendarzowym.

W ramach wykonania nałożonych na osobę reprezentującą spółkę obowiązków, D. M. w latach 2006 – 2012, corocznie sporządzał oraz składał do Sądu Rejonowego w B. XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego sprawozdania finansowe spółki za lata poprzednie, tj. 2005 r., 2006 r., 2007 r., 2008 r., 2009 r., 2010 r. i 2011 r. W oparciu o składane wnioski oraz przedkładane dokumenty, Sąd Rejonowy w B. każdorazowo wpisywał w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze Przedsiębiorców w dziale 3 rubryce 2 wzmianki o złożonych dokumentach.

W latach 2013 – 2017 r. D. M. nie sporządził oraz nie złożył we właściwym rejestrze sądowym, tj. Sądzie Rejonowym w B. XII Wydziale Gospodarczym Krajowego Rejestru Sądowego sprawozdań (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B. za lata poprzednie, tj. 2012 r., 2013 r., 2014 r., 2015 r. i 2016 r. mimo, że w tym czasie ciążyły na nim obowiązki w tym zakresie i nie zachodziły jakiegokolwiek przeszkody uniemożliwiające mu wywiązanie się z tych obowiązków. W każdy przypadku wykonanie powyższych obowiązków powinno nastąpić w okresie od 1 stycznia do 15 lipca każdego kolejnego roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o część wyjaśnień oskarżonego D. M. (k. 364 – 364v, 397v - 398), zeznania świadka I. G. (k. 400v – 401), a także kserokopie dokumentów akt Sądu Rejonowego w B. XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonych dla spółki (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B. (k. 7 – 346) oraz odpis aktualny z rejestru przedsiębiorców (k. 3v – 6).

D. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w 2005 r. założył spółkę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B., w której pełnił funkcję prezesa jednoosobowego zarządu. Przedmiotem działalności spółki miał być głównie transport drogowy. Początkowo spółka funkcjonowała prawidłowo. W 2012 r. spółka przestała funkcjonować. W tym samym roku, w dniu 31 maja, zrezygnował również z funkcji prezesa zarządu, składając w firmie, która obsługiwała go w zakresie księgowości, oświadczenie na piśmie. Nie złożył jednak do sądu gospodarczego w B. stosownego pisma w tym zakresie. Wyjaśnił, że wszystkimi sprawami dotyczącymi spółki, w tym sprawozdaniami,

zajmowała się księgowa I. G.. Z uwagi na to, że nie zajmował się spółką, spółka nie miała majątku, nie wykazywała jakichkolwiek obrotów, nie funkcjonowała, nie sporządzała oraz nie składała corocznych sprawozdań finansowych, jak również nie złożył wniosku o rozwiązanie i likwidację spółki. Dodał, że spółka do chwili obecnej nie została rozwiązana. Był przekonany, że księgowa będzie wszystkim się zajmowała, że zajmie się również zmianami w spółce. Wyjaśnił również, że był przekonany, iż spółka jest zamknięta (k. 364 – 364v, 397v – 398).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 7 czerwca 2005 r. D. M. wraz z M. M. zawarli umowę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością prowadzoną pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.. Prezesem Zarządu spółki został ustanowiony D. M.. Funkcję tę pełnił co najmniej do 7 grudnia 2017 r.

Zgodnie z umową spółki, jej rok obrotowy pokrywał się z rokiem kalendarzowym.

W ramach wykonania nałożonych na osobę reprezentującą spółkę obowiązków, D. M. w latach 2006 – 2012, corocznie sporządzał oraz składał do Sądu Rejonowego w B. XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego sprawozdania finansowe spółki za lata poprzednie, tj. 2005 r., 2006 r., 2007 r., 2008 r., 2009 r., 2010 r. i 2011 r. W oparciu o składane wnioski oraz przedkładane dokumenty, Sąd Rejonowy w B. każdorazowo wpisywał w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze Przedsiębiorców w dziale 3 rubryce 2 wzmianki o złożonych dokumentach.

Poza sporem było również to, że w latach 2013 – 2017 r. D. M. nie sporządził oraz nie złożył do Sądu Rejonowego w B. XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego sprawozdań (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B. za lata poprzednie, tj. 2012 r., 2013 r., 2014 r., 2015 r. i 2016 r.

Powyższe okoliczności wynikają wprost z kserokopii dokumentów akt Sądu Rejonowego w B. XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonych dla spółki (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B. (k. 7 – 346) oraz odpisu aktualnego z rejestru przedsiębiorców (k. 3v – 6). Okolicznościom tym oskarżony nie zaprzeczył.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego, w których tłumaczył powody, z powodu których nie doszło do sporządzenia oraz złożenia przedmiotowych sprawozdań finansowych, i jednocześnie przekonywał, iż nie ponosi za to odpowiedzialności, nie zasługiwały na uwzględnienie. Zdaniem Sądu twierdzenia stanowią jedynie przyjętą na potrzeby niniejszej sprawy linię obrony, które podlegały odrzuceniu. Wiarygodne były jedynie jego wyjaśnienia, w których przyznał, że założył i prowadził spółkę (...), w której pełnił funkcję Prezesa Zarządu.

Z zeznań I. G. (k. 400 – 401) wynika, że rzeczywiście wykonywała na zlecenie oskarżonego różnego rodzaju czynności księgowe w związku z prowadzoną przez niego spółką. W 2012 lub 2013 r. D. M. przestał się u niej pojawiać składając wcześniej oświadczenie, że rezygnuje z funkcji kierownika. Złożenie takiego oświadczenia nie wywołuje jednak żadnych skutków prawnych gdyż konieczne jest przeprowadzenie dalszych czynności, w tym złożenie stosownych deklaracji do KRS-u. Obowiązek w tym zakresie spoczywał na oskarżonym. Z pewnością nie został on poinformowany, że po złożeniu tego oświadczenia spółka jest już rozwiązana. Z zeznań świadka wynikało, że D. M. nie zlecił jej wykonania czynności, które w rezultacie doprowadziłyby do rozwiązania spółki. Nie podpisał jakichkolwiek dokumentów. I. G. zrozumiała wówczas jedynie, że oskarżony chce na jakiś czas odpocząć, a potem reaktywować spółkę. Z zeznań świadka wynika także, że w związku z tym, iż spółka nie została zamknięta, na D. M. w dalszym ciągu ciążył obowiązek składania corocznie sprawozdań finansowych, a od obowiązk tego nie zwalniał fakt, że spółka nie wykazywała obrotów.

W ocenie Sądu zeznania I. G. należało uznać za wiarygodne. Są one bowiem spójne i z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat wskazań wiedzy i logiki. Ponadto pochodzą od osoby obcej dla oskarżonego, a więc nie mającej interesu w podawaniu nieprawdy.

Reasumując, omówione dowody wzajemnie się uzupełniają i układają się w logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się wszystkich przypisanych mu czynów. Dowody te potwierdziły, że w okresie od początku 2013 r. do 15 lipca 2017 r. pełnił funkcję Prezesa Zarządu w (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B.. Był więc kierownikiem tej jednostki w rozumieniu art. 3 pkt 6 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. Tym samym, zgodnie z art. 52 ust. 1 cyt. ustawy, ciążył na nim obowiązek zapewnienia sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego nie później niż w ciągu 3 miesięcy od dnia bilansowego i przedstawienia go właściwym organom. Skoro w przypadku (...) Sp. z o. o. z siedzibą w B. dzień bilansowy przypadał na 31 grudnia każdego kolejnego roku, czas na sporządzenie sprawozdania finansowego upływał z końcem marca każdego kolejnego roku. Z kolei przepis art. 69 ust. 1 w/w ustawy nakładał na oskarżonego obowiązek złożenia we właściwym rejestrze sądowym rocznego sprawozdania finansowego w ciągu 15 dni od dnia zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego, które zgodnie z art. 53 ust. 1 podlega zatwierdzeniu przez organ zatwierdzający, nie później niż 6 miesięcy od dnia bilansowego.

Z dowodów zgromadzonych w sprawie bezspornie również wynika, że D. M. z powyższych obowiązków nie wywiązywał się albowiem w latach 2013, 2014, 2015, 2016 i 2017 doprowadził do niesporządzenia rocznych sprawozdań finansowych za lata odpowiednio 2012, 2013, 2014, 2015 i 2016 i nie złożył ich we właściwym rejestrze sądowym, tj. Sądzie Rejonowym w B. XII Wydziale Gospodarczym Krajowego Rejestru Sądowego. W każdym przypadku obowiązki te winien wykonać w okresie od 1 stycznia do 15 lipca.

W ocenie Sądu nie mogło również budzić wątpliwości to, że nie zaistniała jakakolwiek okoliczność, która zwalniałaby oskarżonego z powyższych obowiązków bądź uniemożliwiała mu ich wykonanie. Z pewnością za taką nie może być uznane zwykłe przekonanie D. M., że obowiązki te ustały. Nie wykonał on bowiem jakichkolwiek czynności, koniecznych dla skutecznego rozwiązania spółki, a jak wskazano wyżej nie wykazywanie przez spółkę obrotów pozostaje bez wpływu na przedmiotowe obowiązki. Za okoliczność uniemożliwiającą wykonanie tych obowiązków absolutnie nie może być uznane to, że w okresie od 27 października 2015 r. do 10 kwietnia 2016 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim (k. 409).

Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że oskarżony zachowaniami swoim wyczerpał każdorazowo znamiona czynów zabronionych przewidzianych w art. 79 pkt 4 i 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Z uwagi na to, że zarzucane oskarżonemu czyny popełnione zostały w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, należało przyjąć, że stanowią one ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k., co z kolei skutkowało wymierzeniem za nie jednej kary.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kary grzywny jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia oskarżonego.

Okolicznością łagodzącą jest to, że oskarżony nie był dotychczas karany sędownie (k. 403).

Niewątpliwie występki, których dopuścił się D. M. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony dopuścił się zamachu na dobro chronione prawem jakim jest prawidłowość obrotu gospodarczego, której jednym z warunków jest wypełnianie nałożonych przez prawodawcę obowiązków dotyczących informacji gospodarczej oraz prawidłowość sporządzanych sprawozdań finansowych. Uniemożliwiło to potencjalnym kontrahentom oskarżonego, sprawdzenie jego kondycji finansowej, a bez znaczenia było to, że prowadzona przez niego spółka nie wykazywała obrotów gdyż wobec nie składania sprawozdań finansowych okoliczność ta nie była znana innym podmiotom gospodarczym.

Ponadto podkreślić należy, że nic nie usprawiedliwiała oskarżonego i nie uzasadniało by od wykonania nałożonych na niego obowiązków odstąpił. Tym samym należało przyjąć, że miał możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, miał możliwość zgodnego z prawem zachowania, a jednak zdecydował się popełnić przestępstwa.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary grzywny Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

W toku postępowania oskarżony korzystał z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu. O kosztach tej obrony należnych adwokatowi Mariuszowi Świętochowskiemu orzeczono na podstawie § 2 pkt 1 i 2, § 4 ust. 3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w części, tj. opłatą od orzeczonej kary grzywny, ryczałtem za doręczanie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym i w postępowaniu sądowym oraz wydatkami związanymi z uzyskaniem informacji z Krajowego Rejestru Karnego uznając, że D. M. jest w stanie je ponieść. Wysokość opłaty od orzeczonej kary grzywny Sąd ustalił w oparciu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49 poz. 223 ze zm.).

Od pozostałych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oskarżony został zwolniony (dotyczy to kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu). Sąd uznał bowiem, że ich uiszczenie byłoby dla D. M. zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację majątkową i wysokość osiągniętych dochodów.

Sędzia: